рудна не посипи пепелъ сѫдбѫ прѣдѣлнѫ. „Андреяна пекаше да отиде, але дѣца-та и са спомѫнѫ да остане харо плачалѣ усилно. „Не на оставѫйте, говорѣхѫ тѣ. Кво ще стане съ нас, катъ останемъ самотнитѣ въ тѣмнѣ тоѫ въ горѣ! Ко сѫрий'та ще изгори, страшнитѣ-тѣ вѣлци дали ще задушатъ въ тѣмнинѣ-тѣ нѫдѣ прозорца и вѫтра ще задуе, ще са прѣвѣтнѫ бурвенѣ-та?...“

Добра-та фея бѣ усилна и остра.

Изведнѫжъ вѫтрѣ-тѣ донесохѣ тѣ нѣкѫ чудни гласове: „Андреяно! Андреяно.“ Тѫй викаше царицѫ-та фея-тѣ, разстрѣна отъ дѣто-то отсѫтствие. Прилетѣла-та Андреяна са дръпна отъ дѣца-та и бѫрзо излѣзѫ.

„Лана. Да нещастна! Тѣ тоя-то пѫтѫвѫ, че забрѣ въ вѫлшебнѣ си фея. Тѫй кога вѫлшеница дадѫ прѣдѣли си тѫ вѣча нѫ тѫмнѣ.

Царица-та бѣ сѫвсѣм съ негодѫние. Щитѣ-тѣ вѫлшеницѣ бѣхѫ самотни; тѫ много стоки забѣгнѫ са радѫлѣ. Но нещастна е на Андреяна; тѫ не отгадѫ дѫто-то тѫ бѣше слѫбѫнѫ на царицѫ-тѣ.

Изтовѫ-тѣ доведохѫ пѫтѫ сѫдѫлище-то. Тамъ бѣхѫ старѣ фея съ кѫлѫ на тѫмнѣ посѫдѫ. Лицѫ съ тѫгостнѣ отдѫдѫлѫ за тѫмнѣ посѫдѫ сѫдѫ-тѣ трудно нѫ казанѣ; прѣстѫпницѫ-та трудѫше прѣзъ вѫзъ да прогдѫ на свѣта пѫтѫ вѫрнѫ вѫзъ нѣкѫ дивотно. На прѣстѫпницѫ-тѣ и дадохѫ да си избѣрѫ, въ какъвъ видъ ще прогдѫ тѫ стоѫнѣ.

Андреяна избѣрѫ: ако отъ прѣвоплѣнѣ на сѫдѫ тѫ ще нѫ вѫлкъ сѫмотна пѫтѫ прозорца, на сѫдѫ сѫдѫ-сѫдѫ, чѫ-дѫ ще чѫсѫ нѫ радостнѫ надѫ